

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 356/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou agner & partners, s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Lukáš Garčár, vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 a jeho uznesením z 21. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 13 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 a jeho uznesením z 21. marca 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. júna 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „URSO“) vydal sťažovateľovi potvrdenie o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie č. 2035/2012/PoP-OZE z 20. septembra 2013 podľa § 7 ods. 2 a 3 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 309/2009 Z. z.“) pre rok 2012 pre zariadenie sťažovateľa ako výrobcu elektriny využívajúce technológiu výroby elektriny zo slnečnej energie s celkovým inštalovaným výkonom 0,00988 MW, s uvedením do prevádzky 2. júla 2012, nachádzajúce sa na streche hospodárskej budovy súp. č. 664 v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ], s predpokladaným množstvom vyrobenej elektriny za kalendárny rok 11,31 MWh bez investičnej pomoci zo štátneho rozpočtu.

3. Po vydaní potvrdenia sťažovateľ požiadal podľa § 12b ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. o vykonanie zmeny tohto potvrdenia z dôvodu, že je v ňom nesprávny dátum uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky k 2. júlu 2012 s tým, aby bol uvedený správny dátum, a to 27. júna 2012.

4. URSO v oznámení z 29. novembra 2013 uviedol, že zmenu potvrdenia nevykoná, pretože nebolo preukázané, že by potvrdenie bolo vydané na základe nesprávne alebo nepravdivo stanovených údajov. Námietky sťažovateľa považoval za neopodstatnené.

5. Uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 8. apríla 2014 bolo konanie o žalobe sťažovateľa smerujúcej proti rozhodnutiu URSO zastavené z dôvodu, že nesprávnosť dátumu vykonania funkčnej skúšky v potvrdení o pôvode elektriny, ktoré je podkladom pre rozhodnutie v cenovom konaní, bude možné preskúmať až v cenovom konaní.

6. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 57/2014 z 25. mája 2016 bolo uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu boli splnené podmienky na súdny prieskum postupu URSO, pretože sťažovateľ konkretizoval svoje subjektívne právo, ktoré by mohlo byť postupom URSO dotknuté. Ide o následné finančné nároky sťažovateľa

odvodené od termínu zapojenia do distribučnej sústavy, pričom URSO, ale ani krajský súd sa s uplatnenými námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa určenia termínu uvedenia zariadenia do prevádzky riadne nevysporiadali a neuviedli, v čom spočíva ich neopodstatnenosť.

Následne krajský súd v zmysle záverov najvyššieho súdu vyžiadal od URSO prevádzkový poriadok upravujúci spôsob a podmienky vykonania posudzovanej funkčnej skúšky pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy Stredoslovenskej energetiky – Distribúcie, a. s. (ďalej len „prevádzkovateľ sústavy“). Predmetný prevádzkový poriadok schválený 6. decembra 2010 bol vo forme fotokópie predložený krajskému súdu.

7. Rozsudkom krajského súdu č. k. 20 S 18/2014-196 z 10. januára 2017 bolo zrušené rozhodnutie URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 a vec bola vrátená URSO na ďalšie konanie.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal URSO kasačnú sťažnosť, v ktorej požadoval, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, prípadne ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

9. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 z 21. marca 2018, doručeným právnomu zástupcovi sťažovateľa 19. apríla 2018, bol rozsudok krajského súdu zrušený a konanie bolo zastavené. Najvyšší súd dospel k záveru, že odpadol dôvod na pokračovanie v konaní, pretože iným rozsudkom najvyššieho súdu už bola posúdená a vyriešená právna otázka, ktorá bola predmetom aj tohto konania, pričom rozhodnutie URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 nemá dopad na žiadne iné právo sťažovateľa deklarované v žalobe, len na právo na zákonné určenie termínu uvedenia zariadenia na výrobu elektrickej energie do prevádzky a na nároky, ktoré z toho vyplývajú. Zároveň konštatoval, že keďže v inom rozhodnutí najvyššieho súdu bola URSO uložená povinnosť vysporiadať sa s námietkami sťažovateľa vyplývajúcimi aj zo žaloby v tomto konaní, právne úvahy prezentované v rozhodnutí URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 v tom dôsledku stratili právny význam, pričom toto rozhodnutie nemá vplyv na žiaden iný právny záujem žalobcu. Je v záujme naplnenia zásady hospodárnosti konania, aby konanie bolo za tohto stavu zastavené. Uznesenie najvyššieho súdu sa stalo právoplatným 19. apríla 2018.

10. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s ústavou a dohovorom. Najvyšší súd nerozhodol tak, aby poskytol rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností. Uznesenie najvyššieho súdu odporuje tiež ústavne zakotveným princípom súdneho konania, pretože sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uvedené závery vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú arbitrárne, formalistické a nepreskúmateľné, sú v rozpore s princípom právnej istoty a nezohľadňujú právne relevantnú argumentáciu sťažovateľa.

11. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odpadol dôvod na pokračovanie v konaní, pretože iným jeho rozsudkom bola posúdená a vyriešená právna otázka, ktorá bola predmetom aj tohto konania.

12. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd jednoznačne pochybil, lebo hoci na jednej strane prihliadol na závery vyslovené v obdobnom konaní týkajúcom sa tých istých účastníkov (rozsudok sp. zn. 3 Sžf 57/2015 z 22. marca 2017), ale na druhej strane poprel sťažovateľove práva tým, že rozhodol o zrušení rozsudku krajského súdu a o zastavení konania, pričom sám prejudikoval, že takýto postup nemá dopad na žiadne iné právo sťažovateľa deklarované v žalobe. Rozsudok krajského súdu pritom rozhodol o žalobe tak, že rozhodnutie URSO zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Krajský súd v rozsudku č. k. 20 S 18/2014-196 z 10. januára 2017 URSO uložil, aby opätovne posúdil časový moment uvedenia zariadenia sťažovateľa ako výrobcu elektriny do prevádzky aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v roku 2012 nebol prevádzkovateľom sústavy vydaný prevádzkový poriadok, ktorý by v zmysle § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. určil spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky. Uložil URSO prihliadnuť pritom aj na vývoj judikatúry, či už najvyššieho súdu alebo ústavného súdu, v danej otázke (nálezy ústavného súdu č. k. I. ÚS 373/2015-33 z 25. novembra 2015 a č. k. II. ÚS 274/2015-57 zo 16. decembra 2015).

14. Sťažovateľ zdôrazňuje, že hoci § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. je jasný a zrozumiteľný, povinnosť v ňom uložená nebola splnená, keďže prevádzkový poriadok spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky neupravil, a preto ani nebolo možné

požadovať od sťažovateľa splnenie iných než zákonom uvedených požiadaviek na úspešné vykonanie funkčnej skúšky. Z rovnakého dôvodu neobstojí ani názor, podľa ktorého neexistencia úpravy v prevádzkovom poriadku ešte neznamená, že by si prevádzkovateľ sústavy spôsob a podmienky vykonania skúšok nemohol sám určiť. Ak by sa definícia podmienok vykonania funkčných skúšok nachádzala v akomkoľvek inom dokumente ako v platnom prevádzkovom poriadku, vzhľadom na § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. by neboli tieto podmienky záväzné a právne vynútiteľné.

15. Sťažovateľ poukazuje ďalej aj na skutočnosť, že od 27. júna 2012 bolo jeho zariadenie reálne pripojené do distribučnej sústavy a dodávalo elektrickú energiu. S týmto argumentom sa URSO, ale ani najvyšší súd vôbec nezaoberali. Pripustenie svojvoľného, nezdôvodňovaného, tendenčného a bez zákonných podmienok upraveného oddiaľovania dátumu uvedenia zariadenia do prevádzky má za následok nižšiu garantovanú cenu vyrobenej energie.

16. Najvyšší súd rozhodol o kasačnej sťažnosti URSO v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Toto ustanovenie upravuje ďalšie formy meritórneho rozhodnutia kasačného súdu. Kasačný súd je oprávnený zrušiť rozhodnutie krajského súdu, ak dospeje k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti. Napriek tomu najvyšší súd podľa sťažovateľa nezdôvodnil, v čom považoval kasačnú sťažnosť podanú URSO za dôvodnú. URSO v kasačnej sťažnosti žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, prípadne ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. URSO v podanej kasačnej sťažnosti pritom zotrval na rovnakej argumentačnej línii ako v priebehu správneho konania. Sťažovateľ mu opäť oponoval, že jeho právny názor týkajúci sa ustálenia času úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia sťažovateľa na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie neobstojí. Táto argumentačná línii URSO bola vyhodnotená ako nesprávna v množstve súdnych rozhodnutí týkajúcich sa obdobných prípadov. V nadväznosti na už spomínané nálezy ústavného súdu všeobecné súdy vo svojej rozhodovacej praxi priznali na určenie rozhodného času uvedenia zariadenia na výrobu elektrickej energie do prevádzky právnu relevanciu dátumu faktického vykonania funkčnej skúšky uvedeného v bode 12 protokolu o funkčnej skúške pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy prevádzkovateľa sústavy.

17. Sťažovateľ je toho názoru, že v dôsledku uznesenia najvyššieho súdu, ktorý rozsudok krajského súdu zrušil a konanie zastavil, zostalo rozhodnutie URSO ako individuálny správny akt nedotknuté, a teda zároveň právoplatné. Rozhodnutie URSO má priamy vplyv na stanovenie pevnej ceny elektriny pre rok 2012 v súvislosti so stanovením doplatku v zmysle vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 225/2011 Z. z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 255/2011 Z. z.“). Cena elektriny pre zariadenie výrobcu elektriny uvedené do prevádzky od 1. júla 2012 do 31. decembra 2012 bola vo výške 119,11 €/MWh, kým cena elektriny v prípade zariadenia uvedeného do prevádzky v čase od 1. januára 2012 do 30. júna 2012 bola vo výške 194,54 €/MWh.

18. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, právo na slobodu podnikania zaručeného podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR uznesením Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžfk/18/2017 zo dňa 21.03.2018 porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžfk/18/2017 zo dňa 21.03.2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia právnomu zástupcovi sťažovateľa.“

II.

19. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 z 21. marca 2018 vyplýva, že ním bol rozsudok krajského súdu č. k. 20 S 18/2014-196 z 10. januára 2017 zrušený a konanie o žalobe sťažovateľa bolo zastavené.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu predmetom súdneho prieskumu v rozsahu žaloby bolo posúdenie základnej otázky, či zariadenie sťažovateľa na výrobu elektriny

z obnoviteľných zdrojov bolo uvedené do prevádzky po 1. júli 2012 (keď pre cenu elektriny platil § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 255/2011 Z. z.) alebo pred 1. júlom 2012 (keď pre cenu elektriny platil § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 255/2011 Z. z.) a či je správny právny názor URSO vyslovený v rozhodnutí č. 491/2014/BA z 9. januára 2014, že čas uvedenia zariadenia do prevádzky bol určený v súlade s § 2 ods. 3 písm. e) zákona č. 309/2009 Z. z., a preto nebol dôvod na zmenu potvrdenia č. 2035/2012/PoP-OZE z 20. septembra 2013 a týmto dňom bol dátum 2. júl 2012 uvedený v bode 13 protokolu o funkčnej skúške.

Podľa ďalšieho konštatovania najvyššieho súdu tento skúmaním vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že základná právna otázka, ktorá bola predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní, bola vyhodnotená a zodpovedaná v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 57/2015 z 22. marca 2017, a to v nadväzujúcom cenovom konaní týkajúcom sa tých istých účastníkov konania. V predmetnom cenovom konaní krajský súd na základe žaloby sťažovateľa skúmal rozhodnutie Regulačnej rady URSO č. 37/19965/14/RR z 24. septembra 2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené prvostupňové rozhodnutie č. 2012/2012/E-OZ z 15. mája 2014 a ktorým bola schválená pre rok 2012 pevná cena elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh. Predmetom aj tohto konania bolo posúdenie základnej otázky, či zariadenie sťažovateľa na výrobu elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie bolo uvedené do prevádzky po 1. júli 2012, keď pre cenu elektriny platil § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 255/2011 Z. z., alebo pred 1. júlom 2012, keď pre cenu elektriny platil § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 255/2011 Z. z.

Podľa názoru najvyššieho súdu zákon č. 309/2009 Z. z. v § 2 ods. 3 písm. e) uvádza legálnu definíciu času uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky. Týmto je dátum, keď bolo na základe právoplatného kolaudačného rozhodnutia povolené trvalé užívanie zariadenia výrobcu elektriny alebo keď bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy, a to podľa toho, ktorý dátum nastane neskôr. Bolo preto potrebné zo strany správnych orgánov posúdiť, či funkčná skúška bola v danom prípade úspešne vykonaná do 30. júna 2012, alebo až po tomto dátume.

20. V rozsudku sp. zn. 3 Sžf 57/2015 z 22. marca 2017 najvyšší súd zodpovedal základnú právnu otázku, ktorá je aj predmetom tohto konania. K danej problematike

uviedol: «Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. I. ÚS 373/2015-33 zo dňa 25.11.2015 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a/ a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/43/2014 z 28.01.2015. Predmetný rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Závazný právny názor na výklad a aplikáciu bol uvedený v bode 22 odôvodnenia nálezu: „... relevantnou skutočnosťou pre určenie ceny elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie je čas uvedenia zariadenia na výrobu el. energie do prevádzky, pričom podľa § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE zariadenie na výrobu el. energie sa považuje za uvedené do prevádzky dňom úspešného vykonania funkčnej skúšky pripojenia tohto zariadenia výrobcu elektriny do distribučnej sústavy, ktorej (rozumej funkčnej skúšky) spôsob a podmienky vykonania má byť podľa § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE určený v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa distribučnej sústavy. Súčasne z dikcie druhej vety § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE vyplýva, že funkčná skúška je úspešne vykonaná, ak zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do distribučnej sústavy, o čom vydá prevádzkovateľ distribučnej sústavy výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania.“

Ústavný súd SR v bode 27 poukázal na to, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s dopadom nezákonného postupu distribútora siete, ktorý podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky nestanovil explicitne vo svojom prevádzkovom poriadku v záujme právnej istoty neurčitého počtu prevádzkovateľov zariadení na výrobu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov pre účely ich jednotnej aplikácie vo všetkých obdobných prípadoch, ale túto nezákonnosť konvalidoval subjektívnym výkladom, ktorý nemal oporu v jasných ustanoveniach zákona o podpore OZE a vyhlášky o cenovej regulácii. Týmto spôsobom bolo prenesené znášanie rizika nejednotnej aplikácie a výkladu dotknutých zákonných ustanovení ad hoc na výrobcov elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov.

Vzhľadom na uvedený právny názor ústavného súdu, najvyšší súd konštatuje, že je potrebné zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že sa žalovaný vysporiada s námietkami, na ktoré poukázal Ústavný súd SR v náleze. Je potrebné

posúdiť, aký vplyv mala absencia prevádzkového poriadku na posúdenie podmienok a spôsobu vykonania funkčnej skúšky, tiež rozdielne posudzovanie relevantnosti riadku 12 a 13 protokolu o funkčnej skúške a najmä skutočnosti, že zariadenie na výrobu elektrickej energie sa fakticky používalo a dodávalo elektrickú energiu do distribučnej siete už od 27.06.2012.»

21. Na základe uvedeného bolo potrebné dospieť k záveru, že odpadol dôvod na pokračovanie v konaní, pretože iným rozsudkom najvyššieho súdu už bola posúdená a vyriešená právna otázka, ktorá bola predmetom aj tohto konania, pričom rozhodnutie URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 nemá dopad na žiadne iné právo sťažovateľa deklarované v žalobe, len na právo na zákonné určenie termínu uvedenia zariadenia na výrobu elektrickej energie do prevádzky a na nároky, ktoré z toho vyplývajú (tieto boli aj predmetom konania vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Sžf 57/2015).

22. Keďže v inom rozhodnutí najvyššieho súdu bola URSO uložená povinnosť vysporiadať sa s námietkami sťažovateľa vyplývajúcimi aj zo žaloby v tomto konaní, právne úvahy prezentované v rozhodnutí URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 v tom dôsledku stratili právny význam, pričom toto rozhodnutie nemá vplyv na žiaden iný právny záujem žalobcu. Najvyšší súd dospel k záveru, že je v záujme naplnenia zásady hospodárnosti konania daný dôvod na zastavenie konania v súlade s § 99 písm. g) v spojení s § 452 Správneho súdneho poriadku.

III.

23. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

24. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

25. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

28. Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd neposkytol rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností. Hoci na jednej strane prihliadol na závery vyslovené v obdobnom konaní týkajúcom sa tých istých účastníkov (sp. zn. 3 Sžf 57/2015), ale na druhej strane poprel sťažovateľove práva zrušením rozsudku krajského súdu a zastavením konania, hoci rozsudkom krajského súdu bolo rozhodnutie URSO zrušené. Najvyšší súd rozhodol o kasačnej sťažnosti URSO v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, teda preto, že kasačnú sťažnosť považoval za dôvodnú. Napriek tomu nevysvetlil, prečo ju považoval za dôvodnú. Tým, že najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a konanie o žalobe sťažovateľa zastavil, zostalo právoplatné rozhodnutie URSO ako individuálny právny akt nedotknuté. Toto rozhodnutie má pritom priamy vplyv na stanovenie pevnej ceny elektriny pre rok 2012 v súvislosti so stanovením doplatku v zmysle vyhlášky č. 225/2011 Z. z.

29. Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že najvyšší súd sa vo svojom uznesení sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 z 21. marca 2018 vecnou opodstatnenosťou, resp. neopodstatnenosťou žaloby sťažovateľa vôbec nezaoberal a túto nijako nehodnotil. Vychádzal totiž z toho, že na meritórne otázky, ktoré sťažovateľ v žalobe nastolil, dal už odpoveď v inom prieskumnom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 57/2015.

30. Ďalej sa javí pre posúdenie veci ako podstatné, že v danom prípade došlo k tej špecifickej procesnej situácii, keď sťažovateľ žalobou v rámci správneho súdnictva napadol už potvrdenie URSO o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a následne podal žalobu aj proti neskoršiemu rozhodnutiu Regulačnej rady URSO, ktorým sa stanovila pevná cena elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh.

31. Súdne prieskumné konanie týkajúce sa potvrdenia URSO o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie skončilo v dôsledku uznesenia najvyššieho súdu zastavením tohto konania, čo z formálno-právneho hľadiska znamená, že toto právoplatné

potvrdenie URSO zostalo nedotknuté, teda stále existuje v právoplatnej podobe. Keďže jeho závery (na rozdiel od záverov krajského súdu vyslovených v jeho najvyššom súdom zrušenom rozsudku č. k. 20 S 18/2014-196 z 10. januára 2017) sú pre sťažovateľa nevýhodné, pretože znamenajú vo svojich dôsledkoch nižšiu cenu elektriny, trvá sťažovateľ na tom, že súdne prieskumné konanie malo skončiť meritórnym rozhodnutím, čo sa však v dôsledku zrušenia rozsudku krajského súdu a zastavenia konania nestalo.

32. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že o žalobe sťažovateľa smerujúcej proti právoplatnému rozhodnutiu o schválení pevnej ceny elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh (ktoré bolo vydané následne po vydaní potvrdenia URSO o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie) bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 57/2015 z 22. marca 2017, a to v prospech sťažovateľa. Bolo ním totiž zrušené rozhodnutie Regulačnej rady URSO, ktorým sa schválila pevná cena elektriny vo výške 119,11 €/MWh. Najvyšší súd sa v tomto rozsudku v plnej miere vysporiadal s tými meritórnymi námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil už v konaní o preskúmanie potvrdenia URSO a ktoré tvoria základ aj jeho sťažnosti podanej ústavnému súdu. Treba dodať, že najvyšší súd sa v tomto rozsudku, čo sa týka merita veci, priklonil k právnemu záveru zastávanému sťažovateľom, ktorý vedie k možnej konklúzii o stanovení sťažovateľom požadovanej vyššej ceny.

33. Práve vzhľadom na vyriešenie všetkých rozhodujúcich meritórných otázok nastolených sťažovateľom, ku ktorému došlo zo strany najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 57/2015, bol najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžfk 18/2017 toho názoru, že právne úvahy prezentované v rozhodnutí URSO č. 491/2014/BA z 9. januára 2014 stratili právny význam a v zmysle zásady hospodárnosti konania bol preto daný dôvod na zastavenie konania o žalobe sťažovateľa.

34. Ústavný súd je toho názoru, že tento záver najvyššieho súdu je dostatočne presvedčivý, nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti a v nijakom prípade nemôže znamenať porušenie označených práv sťažovateľa. Pretrvávajúca formálna existencia právoplatného potvrdenia URSO (ktorého závery sú v neprospech sťažovateľa)

nemá žiadny vplyv na finančné nároky sťažovateľa, keďže vo vzťahu k týmto zaujal najvyšší súd v inom konaní jednoznačné stanovisko v jeho prospech.

35. Sťažovateľ napokon spochybňuje správnosť procesnoprávneho postupu najvyššieho súdu, ktorý (podľa názoru sťažovateľa) rozsudok krajského súdu zrušil s poukazom na § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, pričom neuviedol, v čom považoval kasačnú sťažnosť URSO za dôvodnú, hoci toto zákonné ustanovenie umožňuje zrušiť rozhodnutie krajského súdu v prípade dôvodnosti kasačnej sťažnosti.

36. Ústavný súd k tomu uvádza, že najvyšší súd postupoval podľa § 452 ods. 1, resp. § 99 písm. g) Správneho súdneho poriadku. Podľa § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na konanie na kasačnom súde sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 99 písm. g) Správneho súdneho poriadku správny súd konanie uznesením zastaví, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c) a d).

37. Vzhľadom na správny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého dôvod na pokračovanie v konaní odpadol, treba súhlasiť s tým, že konanie o žalobe sťažovateľa bolo zastavené. Takýto postup v rámci kasačného konania by však nebol možný bez súčasného zrušenia kasačnou sťažnosťou napadnutého právoplatného rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd (zrejme *per analogiam legis*) rozhodol preto o zrušení rozsudku krajského súdu podľa § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Osobitné ustanovenie, ktoré by umožňovalo kasačnému súdu zrušiť právoplatný rozsudok krajského súdu aj z iných dôvodov než tých, ktoré sú uvedené v § 462 Správneho súdneho poriadku, totiž neexistuje.

38. Nezávisle od dosiaľ uvedených úvah treba napokon konštatovať, že hoci sťažovateľ (podľa znenia petitu sťažnosti) namieta aj porušenie základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, zo skutkového stavu uvedeného v sťažnosti nevyplýva ani len náznak o možnosti porušenia tohto základného práva, pričom sťažovateľ sa ani len nepokúsil vysvetliť, v čom konkrétne by malo spočívať ním tvrdené porušenie jeho základného práva na slobodu prejavu.

39. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2018